

שירי רבינו הגדולים

לזכרון נצח מורינו ר' ישראל בער אודסר בן ר' אייזיק שלמה, זצ"ל

בְּזַעַת אַפִּיךָ תֵּאֱכַל לֶחֶם ... (בראשית ג, יט)

ואם לא היה חוטא האדם, היה זוכה לגמר תקון כל הדברים בגשמיות ורוחניות בלי עמל ויגיעות, רק על ידי תפלה ואיזה עבדא קלה מאד, כי בשעת הבריאה היה גמר תקון כל העולמות תלויים באדם הראשון, שאם לא היה אוכל מעץ הדעת והיה מתפלל תפלתו, היה גומר תקון כל העולמות בשלמות באותו היום, כמבאר בכתבי האר"י, אך על ידי חטאו לא גמר תקון העולמות אף גם פגם וקלקל כל העולמות, עד אשר נגזר 'בעצבון תאכלנה, וזאת אפיך תאכל לחם' (בראשית ג, יט), שצריכין כמה וכמה יגיעות ומלאכות שהם לייט מלאכות, קדם שמתקנים הדברים שבועולם שיהיו ראויים להנות מהם לאכלם או ללבשם וכיוצא בהם:

וגם עתה כל מה שהאדם מקדש עצמו ביותר וזוכה לפרש עצמו מן העולם ולשום כל לבו ודעתו להכיר ולהגדיל שמו יתברך, כמוכן זוכה להעביר מעליו על ה"ט מלאכות, וזוכה לקבל הפרנסה בלי עמל ויגיעה גדולה, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל (אבות פ"ג): כל המקבל עליו על תורה מעבירין ממנו על מלכות ועל דרך ארץ.

כי יגיעת הפרנסה שהוא בחינת לייט מלאכות, נמשכין מזהמת הנחש מפגם עץ הדעת, על ידי שלא השתדל להגדיל שמו יתברך על ידי כל הדברים, אדרבא, פגם מאד וכפר בעקר (עין סנהדרין לח:), ומשם נמשכין כל הלייט מלאכות, שהם בחינת יגיעות וטרדת הפרנסה. ועל כן כשאדם מקדש עצמו ומאמין בה' יתברך, ומשים כל לבו להודות לשם ה' על כל דבר ודבר שרואה או נהנה ממנו להגדיל שם ה' על ידי כל דבר שבעולם, על ידי זה דוחה זְהֻמַּת הנחש שהוא בחינת הלייט מלאכות, וזוכה שיגמר אצלו תקון כל הדברים בנקל, ומשיג פרנסתו וכל הצטרכותו בלי עמל ויגיעה. כי עקר התקון על ידי הגדלת שם ה'. וכפי מה שזוכין להגדיל שם ה', כמוכן נצול מלייט מלאכות מעצבות ויגיעת הפרנסה, וזוכה לקבל פרנסתו בנקל משם ה', ששם עקר הבטחון על כל הצטרכות האדם ועל כל הישועות, כמו שכתוב (תהלים לג): אין המלך נושע ברב חיל וכו' שקר הסוס לתשועה וכו', ומסים שם: כי בו ישמח לבנו כי בשם קדשו בטחנו. 'בשם קדשו' דייקא, כי הכל נמשך משם ה' (לקוטי הלכות - הלכות שבת ה' - ה):

הן גרשת אותי היום ... (בראשית ד, יז)

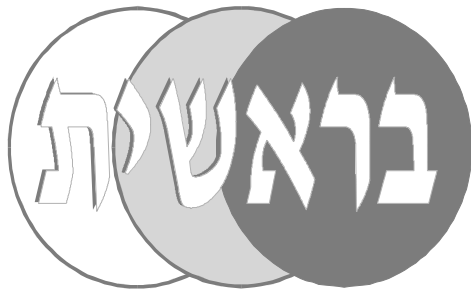
כשהאדם חוטא חס ושלום, ואזי הוא נופל תחת המקום, אזי אין לו מקום בעולם כלל, כי צר לו המקום, כמו שכתוב בקין (בראשית ד, יז): "הן גרשת אותי היום מעל פני האדמה והייתי נע ונד בארץ וכו'". כי נופל חס ושלום בבחינת צמצום, שהוא בחינת מקום ושם המצר והדחק, בחינת גלות מצרים שהיה על חטא אדם הראשון. כי נפילתו אחר החטא חס ושלום, הוא מהפך אל הפך, כי קדם החטא היה בבחינת למעלה מן המקום והיה בבחינת מקומו של עולם, נמצא, שכל מקומות העולם היו כלם אצלו, ועכשיו אחר שחטא שאז נופל אל תחת המקום אזי אין לו מקום בעולם כלל, כי נופל אל תחת בחינת המצר והדחק.

כי האדם אין לו מקום בזה העולם כלל, וכל החיות והבהמות וכו' כלם יש להם מקום לכל אחד ואחד בעולם הזה הגשמי. והאדם אין לו מקום כלל בעולם, כי הוא בבחינת למעלה מן המקום, ואם זוכה ועומד במדרגה זו על ידי מעשיו הטובים אזי הוא בחינת מקומו של עולם ואין העולם מקומו, ואזי כל המקומות משעבדים תחתיו וכל המקומות תאבים אליו שיהיה אצלם, כי הוא יכול לעלות כל המקומות לבחינת למעלה מן המקום שזה עקר התכלית. אבל כשהאדם חוטא חס ושלום אזי כלם מגרשין אותו מן המקום, בבחינת: הן גרשת אותי וכו', כי אין לו מקום אצלם כלל, רק ה' יתברך מקים את האדם בעולם ברחמי עד ישוב בתשובה שהוא בחינת

למעלה מן המקום, שאז חוזר למעלתו וכו'. וזה בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל (קידושין פב): לא ראית שועל חנווני וכו' והם מתפרנסין שלא בצער ואני שנבראתי לשמש את קוני וכו', אלא שהרעותי את מעשי וקפחתי את פרנסתי. היינו שכל החיות והעופות יש להם מקום דירה ופרנסה בעולם שלא בצער, והאדם הוא נע ונד בעולם ויש לו צער גדול וקשה לו למצא מקום פרנסה ודירה בעולם, וכל זה מחמת שהרעותי את מעשי וכו', שעל ידי זה צר לו המקום וכו' (לקוטי הלכות - הלכות ציצית ג' - י"ד):

ויתעצב אל לבו ... (בראשית ו, ו)

... על ידי כל החטאים נופלין ניצוצי הקדשה בין הקלפות שזהו עקר פגם של כל החטאים שבעולם כידוע. ועקר הפגם הוא מה שמתגבר חס ושלום העצבות על ידי החטאים בבחינת (תהלים לח): אדאג מחטאתי, בחינת (בראשית ו, ו): ויתעצב אל לבו, כי השכינה שהיא כללית הקדשה היא שמחתן של ישראל. והקלפות שכנגד הקדשה הם בחינת עצבות, תוקפא דדינא (תוקף הדין), כמבאר בהתורה כ"ד. ועל ידי החטאים גורמים חס ושלום, שניצוצי הקדשה בחינת ניצוצי השמחה לשמח בה' יתברך לשמח בשמחת אחדותו יתברך. אלו ניצוצות השמחה בחינת ניצוצי הקדשה שנופלים בין הקלפות שהם בחינת עצבות, כי השמחה היא הקדשה. ואזי העצבות והמרה שחורה מתגבר חס ושלום ואינם מניחים לישראל לשמח. וזה עקר גלות השכינה, עקר פגם כל החטאים שבעולם (לקוטי הלכות - הלכות נפילת אפים וקדושת הסיידא ד' - ב):

סיפור

(כוכבי אור, מעשה מקאפצין פאשא) ... פעם אחת היה אצל

המלך התוגר איש אחד מאחינו בני ישראל שהיה חשוב בעיניו מאד מכל שרי המלוכה אשר לו, ויאהבהו אהבה גדולה ועצומה מאד יותר מכל שרי המלוכה אשר לו. ובכל יום ויום היה קורא אותו לביתו להשתעשע עמו יחד. ויקנאו בו שרי המלוכה, וחשבו מחשבות להעליל עליו לפני המלך ויאבדוהו מן העולם. והיה ביניהם פאשא אחד שהיה נקרא קאפצין פאשא, ששנאתו להישראל הזה היתה גדולה יותר מכל השרים. ולפני הישראל הראה עצמו כאוהב לו, ובכל יום חשב מחשבות חפצו שיצליח בידו למצא עליו איזה עלילה לפני המלך.

פעם אחת בא הפאשא הנ"ל להישראל הנ"ל, והתחיל לדבר עמו בערמה, ויספר לו באשר שהיה אצל המלך, ושמע מפיו איך שהוא אוהב אותך, אך יש לו יסורים מדבר אחד, כי כשאתה בא לפניו לדבר אֶתו אינו יכול לסבל ריח פִּיךָ, כי הוא מרגיש ריח רע נודף מפִּיךָ, והוא אינו יכול להיות בלעדיך, ויש לו יסורים גדולים מזה, לזאת עצתי כי בכל עת שתבוא לפני המלך, תאחז מטפחת עם בשמים לפני פִּיךָ, כדי שלא ירגיש המלך הריח הרע מפִּיךָ, כי הבשמים יבטלו הריח רע למען לא תבאש בעיני המלך. והישראל הנ"ל מחמת תמימותו האמין לדבריו, ונסכם בדעתו לעשות כן. אחר כך הלך הפאשא הנ"ל אל המלך ויספר לו כי שמע מהישראל הנ"ל, שאמר שיש לו יסורים גדולים, כי בכל עת שמדבר עם המלך מרגיש ריח רע יוצא מפי המלך, על כן נסכם עצתו כשיבוא לדבר עִמְךָ, אדוני המלך, יאחז מטפחת עם בשמים נגד פִּי כדי שלא ירגיש ריח רע מפי המלך, וזה לך האות כי כנים דברי, כי למחר כאשר יבא לדבר עִמְךָ תראה בעיניך שיאחז את המטפחת נגד פִּי. כששמע זאת המלך נתקעס מאד, ואמר לו כשאראה אשר כנים דבריך אזי אאבד אותו מן העולם.

האס ס'י תקופ זכ ביאת
פושית חלף ואני ג'אזאק ...

והנה הישראל הנ"ל בא ביום מחר לפני המלך, ויאחז המטפחת נגד פיו כאשר יעץ לו הפאשא, כי האמין לדבריו. והמלך כשראה זאת ויוכח לדעת כי כנים הם דברי הפאשא, תכף כתב מכתב כדברים האלה, "כאשר יבא האיש המוסר כתב זה לפניכם תשליכו אותו תכף לכבשן האש אשר כל חיבי מיתות נשרפים שם". והמלך חתם את המכתב בחותמו, ואמר לזה האיש, אבקש ממך שאתה בעצמך תביא את המכתב הזה להאיש שנכתב על האדערס [הכתבת] שהוא במקום פלוני. והישראלי הנ"ל לקח המכתב, והבטיח למלך אשר יעשה כדבריו. ולא ידע מה כתוב בו והלך לביתו.

והנה זה האיש ישראל הנ"ל, היה מחזיק מאד במצוה למול ילדי ישראל, ובכל עת שכבדוהו במצות חתוך, לא פנה אל שום מניעה שהיה לו כי המצוה היתה יקרה בעיניו מאד. ואז באותו היום שהיה צריך לנסע למסר המכתב מהמלך למקום אשר נשלח, והי אשר חפץ להציל ידיו הנאמן, סבב שבא אחד מכפר אחד וכבדו שישע עמו להכפר ולמול את בנו. ומחמת כי דרכו היה לבלי להניח את המצוה הזאת בשום אופן, התחיל לחשב מה אעשה לצווי המלך בדבר מכתבו. וסבב הי' שבא לנגדו הפאשא הנ"ל. ויספר להפאשא שהיה אצל המלך, והמלך מסר לו מכתב שימסרהו להאיש שנשלח לו, והיום הזמין לו הי' מצות חתוך, ודרכי לבלי להניח את המצוה הזאת בשום אופן, על כן אני מבקש ממך שתקח את המכתב ותוליך אותו לשם.

והנה הפאשא הנ"ל שמח מאד, כי עתה יוכל להלשין עליו עוד לפני המלך, כי לא עשה רצון המלך עם המכתב. ויקח הפאשא המכתב מידו ומסרו לזה האיש שנשלח אליו. וזה היה ממנה לשרף החיבי מיתות של המלך, ותכף חטף את הפאשא הנ"ל ויזרק אותו לתוך כבשן האש ונשרף, כאשר מגיע משפטו על פי הי' מדה כנגד מדה.

והנה הישראלי לא ידע כלל מהנ"ל שנעשה לו, למחר חזר ובא לפני המלך. וכשראה אותו המלך תמה מאד, ואמר לו העוד לא מסרת את המכתב שנתתי בידך להאיש הנ"ל. השיב לו אדוני המלך את המכתב מסרתי לקאפצין פאשא הנ"ל, שהוא ימסרנה להאיש, יען כי השם יתברך הזמין לי מצות חתוך, ודרכי לבלי להניח את המצוה הזאת. אז הבין המלך הלא דבר הוא שישרף זה הפאשא שהלשין עליו לפניו. ושאל המלך תכף את האיש, מה זה שאתה אוהו מטפחת עם בשמים נגד פיך בעת שאתה מדבר עמי. השיב לו שהפאשא נתן לו עצה הזאת, כי אמר לי ששמע ממך שאינך יכול לסבל ריח פי. אז ספר לו המלך איך שהפאשא הלשין עליו לפניו שאמרת לו שאינך יכול לסבל ריח פי, ועל כן תאחז מטפחת עם בשמים שלא תרגיש ריח רע מפי.

ויספר לו המלך מה שהיה כתוב בהמכתב שנתן לו, ואמר לו עתה אני יודע אשר הי' השליט בארץ אשר מציל ידידיו מכל רע, ולהפאשא הנ"ל כאשר זמם לעשות בך, כן נעשה לו, וישב לו הי' גמולו בראשו. ומאז והלאה נתגדל בחשיבותו בעיני המלך יותר מכל השרים אשר אתו, והיה חשוב ויקר בעיניו מאד מאד.

השתפכות הנפש

עצמו לדבר בינו לבין קונו באמת גדול לאמתו, עד שיעורר את לבבו באמת, עד שיתחיל לדבר בחמימות שלבל דברי אמת שלבלבו בהתעוררות בתשובה, עד שיראה פחיתותו וגדלת הבורא, עד שיתבייש מאד מלפניו יתברך. כי עד עכשיו השליך חטאתיו אחרי כתפיו ולא עיין בהם, ועכשיו כשיודע אותם, אזי יכנס בו בושה גדולה על גדל פשעיו כנגד רב ושליט יקרא ושרשא דכל עלמין, והבושה הזאת נתגלה על פניו.. ועל ידי הבושה הזאת מוחלין לו על כל עוונותיו..

מכתב

אשר גזר עליו הי' מעת תחלת היותו בבטן אמו שירים את דגל רבנו זצ"ל בעולם, ויפתח עיניהם ולבם של ישראל ויודיע ויגלה לכל העם שבזה תלוי כל עקר גאולתנו ופדות נפשנו, וכלם יראו ויבינו את האמת המאיר עכשו בעולם.

אי אפשר להאדם להבין שום דבר כי מאד עמוק מחשבותיו יתברך. הכסילים והבערים אינם יודעים ומבינים ענין זה, מה זה עשה הי' "בפרח רשעים כמו עשב ויציצו כל פעלי און להשמדם עדי עד", למה לו להפריחם ולהשמידם עדי עד. אבל באמת ישרים דרכי הי' ולא עולתה בו, רק שאי אפשר להבין זאת בשום שכל אנושי. חזק מותנים ואמץ כח לחזור אל קדשת היהדות.

שיחות

(מר ישראל אודסר, זצ"ל - המשך) אשרינו שיש כבר בעולם

ילקוטי תפלות, זה היה ההתבודדות של רבי נתן, הוא הוציא מההתבודדות שלו איזה ניצוץ, איזה טפה מן היס, הוא הוציא בשבילנו, לשמח אותנו, לחזק אותנו, לרפאות אותנו. הוא עשה ילקוטי תפלות. כל דבור יכול לרפאות כל העולם, לשמח כל העולם, לחזק כל העולם. כל דבור! איך יכולים להפחד אפלו רגע אחד מילקוטי תפלות, מילקוטי הלכות, זה עולה על כל התורה!

אוי הילקוטי תפלות... כל מלה היא תורה תפלה של רבנו הקדוש. הוא הרבי שלנו ושל כל העולם. כל מיני תקונים ודבורים שלו זה חכמה כזה שכל העולם יהיה עולם אחר לגמרי, כן.

האם היה או יש בעולם ילקוטי תפלות? כזה? כל דבור הוא כל התורה וכל הגנונים שבעולם וכל הרפואות!

אוי אשרינו, ילקוטי תפלות של רבנו הקדוש ורבי נתן... זה הספר ילקוטי תפלות, כמה בעלי-תשובה נעשה מזה הספר, כלם אמרו שאין כמוהו, "כמו הילקוטי תפלות" - אין בעולם!!

בירושלים היה איש יהודי אחד, לא זקן ולא צעיר, אני אמרתי לו: "יש כבר בדורות אלו אור פלא כזה, בלי זה - החיים לא חיים, לא כלום!!" אני נתתי לו הילקוטי תפלות, ואחר-כך הוא אמר: "הו... אתה החיית את נפשי, הוא טוב כל-כך, לא ידעתי שיש לנו אוצר כזה, ילקוטי תפלות!!"

הוא בא בכל לילה לבית-הכנסת עם הילקוטי תפלות להתפלל ואמר ילקוטי תפלות! והוא חי חיים טובים מהילקוטי תפלות. הוא לא ידע מה לעשות אתי, אני נתתי לו מתנה כזה... ילקוטי תפלות. והוא בכל פעם קרא אותי, הוא שמח אותי, הוא היה שמח מאד ואמר לי: "מה עשית! עשית לי טוב כזה, אור כזה, ילקוטי תפלות" כזה..

הוא היה לו חנות ברחוב הרצל בתל-אביב והיה לו פרנסה, ואני ידעתי איפה הבית שלו, אני באתי וקבשתי: "האדם צריך לאל"ל, הוא נתן לי קיגעל לכבוד שבת קדש, וגם-כן בשביל הקדוש היה לי. הוא כל-כך אהב אותי, אני נתתי לו ילקוטי תפלות!... (המשך יבוא)

עצות ותפילות

כל-מה שהאדם מקטין את עצמו ביותר, יש לו כח המושך יותר, דהינו להמשיך שכינת אלקותו לתחתונים שישכן עמו, שזהו רצונו יתברך מיום שברא את עולמו, וכן להמשיך אנשים אליו לקרבם לעבודתו יתברך, וכן להמשיך ההשפעות טובות וברכות לישראל. וכמו-כן הוא זוכה להמשיך ולהתקרב להצדיק-האמת (לקוטי עצות - גאווה וענוה, יז).

... ותזכנו לשבר ולבטל כל התאות רעות וכל המדות רעות, ונזכה לבטל עצמנו לגמרי, עד אשר נזכה לענוה אמתיית בבחינת עפר ממש, עד שנזכה שיהיה לנו גם-כן כח המושך. ונזכה להמשיך אלהותך וקדשך אלנו ולהמשיך כל העולם כלו לאמונתך הקדושה ולצדיקיך

האמתיים ולעבודתך ולתורתך הקדושה, אשר גלית לנו על-ידי משה נביאך ועל-ידי כל צדיקי הדור האמתיים (לקוטי תפילות א - מתוך תפילה ע).

שבת שלום

מערכת: 050-6754970 / 02-5829086 / 054-8484486
דואר: ת.ד. 27100 ירושלים 91270
שידוכי מצוה: 02-5824048 (רק 16:00-13)
תרומות: בכל סניפי הדואר, חשבון מס' 89-2255-7
למעוניינים, בקשו נא את העלון שלכם בכתובת:
SHABAT.BRESLEV@gmail.com

